

Apámhoz

Apám,
úgy fájnak az emlékek,
amelyek téged idéznek,
mikor ziháló melled eszeveszett
taktusban vergődött
s lázban, verejtékben gyöngyözött
krisztusi arcod.

Apám,
fülemben még most is tébolyitón csengnek
a vérrel felbuggyant
pokoli hörgések.

És mikor az éltető kenyeret izzadtad
a munka emésztő tüzeiben,
hányszor, de hányszor szorúlt ökölbe
bosszúvágytól remegő, gyermeki kezem,
mert fájtak, fájtak gondgyilkolta,
apró életörömeid be nem teljesülései,
fájtak a kicsinyes, álnok mosolyok,
melyek takarták benső sorstragédiád:
fájtak az átviharzott, vészes éjszakák
s mikor kiszívott hüvelyedben
utolsókat dobbant a megkinzott élet,
kisértő lidérccek a lelkemre ültek . . .

S két könnycseppet úgy szerettem volna
megtartani,

csókolni,
csókolni,
a nagyok szeme elé vinni,
mint megrabolt milliók
robotra kárhozott élettükrét . . .

Apám,
úgy fájnak az emlékek,
amelyek téged idéznek,
mikor ziháló melled eszeveszett
taktusban vergődött
s lázban, verejtékben gyöngyözött
krisztusi arcod.